

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: D. H. Ch. nar.: X,
st. příslušnost X,
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců X
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023, č. j. OAM-966/LE-BA01-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce dne 17. 7. 2023 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2023, č. j. OAM-966/LE-BA01-HA13-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že žádost shledal nepřipustnou z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 251/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

azylu“), a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí žalobou, přičemž žádá, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že žádal o udělení mezinárodní ochrany především proto, že má důvodné obavy o své zdraví a bezpečnost, jelikož v případě návratu do Vietnamu nebude schopen sehnat zaměstnání a bude tak uvržen do chudoby, navíc mu bude hrozit pronásledování ze strany věřitelů. Vietnamské orgány neposkytují nezaměstnaným žádnou podporu, žalobce tak bude v případě návratu do země původu zcela odkázán na solidaritu spoluobčanů, což však neposkytuje žádné záruky.
3. Ve Vietnamu panuje otřesná ekonomická situace, být zaměstnaný je považováno za výsadu. Nezaměstnaní obyvatelé si zajišťují obživu alespoň hospodařením na minimální rozloze jejich zemědělské půdy. Žalobce však ve Vietnamu nevlastní nic, nemůže si proto zajistit obživu.
4. V případě navrácení do země původu hrozí žalobci bezprostřední újma na životě a zdraví, neboť si půjčil peníze od věřitele, který bude po návratu žalobce do Vietnamu dluh vymáhat násilnou cestou daleko za hranicí zákonnosti. Žalobce podotkl, že se ocitl v obtížné finanční situaci, což ho uvrhlo na hranici chudoby. V rámci snahy vyřešit svou životní situaci odcestoval z Vietnamu za účelem získání finančních prostředků pro splacení svého dluhu.
5. Jestliže žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této formy mezinárodní ochrany. V žalobcově případě je přinejmenším dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě žalobce jsou totiž dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do země původu, tak by mu hrozilo skutečně nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobce podal dne 22. 12. 2020 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo žalovaným rozhodnuto rozhodnutím ze dne 1. 4. 2021, č. j. OAM-883/ZA-ZA12-HA10-2020, tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 23. 7. 2021, č. j. 45 Az 10/2021-20, žalobu zamítl. O žalobcově kasační stížnosti rozhodl NSS usnesením ze dne 17. 3. 2022, č. j. 1 Azs 255/2021-34, tak, že kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

8. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce a následně provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v předchozím správním řízení ve věci mezinárodní ochrany. Při tom zjistil, že žalobce stejně jako v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany odmítá návrat do země původu, aktuálně však nehovoří o dluhu svých rodičů, nýbrž o dluhu vlastním.
9. Žalobce ve své žádosti uvedl novou skutečnost, a sice že v případě návratu do Vietnamu má obavy kvůli velkému dluhu, na jejímž základě požaduje opětovné meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného tato skutečnost nemůže změnit verdikt jeho rozhodnutí. Žalobce nejdříve potvrdil, že o dluhu hovořil již v předchozím řízení, následně sdělil, že si přesně nepamatuje, jaké skutečnosti konkrétně uváděl. Žalovaný podotkl, že v předchozím řízení žalobce hovořil o dluhu u svých rodičů, a uzavřel, že žalobcem uváděný důvod není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a ani důvodem pro změnu či nové meritorní posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalobcem uvedená nová skutečnost se netýká změny situace v zemi původu, důvodu jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoli obavy v případě svého návratu do Vietnamu, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí závažná újma podle § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil výslovně, žalobce se na relevantní výzvu soudu ve stanovené lhůtě (ani až do rozhodnutí věci) nijak nevyjádřil, a jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání se proto předpokládá.
12. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1,
13. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná,
16. Soud na úvod konstatuje, že základním obsahovým požadavkem kladeným na opakované žádosti je, že v ní musí žadatel uvést takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení, případně se takové skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

musí objevit, a tyto skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že i v azylovém řízení se uplatní dvě základní procesní povinnosti jejich účastníků – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak NSS vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potencionální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

17. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, v nichž se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
18. S ohledem na žalobní námitky je nutné především zodpovědět, zda žalobce uvedl nové skutečnosti či zjištění, které bez jeho zavinění dosud nebyly zkoumány. Správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu mimo jiné vycházel z údajů, které žalobce poskytl, a současně podrobně zkoumal a následně v rozhodnutí odůvodnil, že žalobcem předestřené skutečnosti a důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu musel tento znát a proč. Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu. Správní orgán zejména vycházel z výpovědi žalobce, ze spisového materiálu k jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-883/ZA-ZA12-2020 a ev. č. B010192, z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2023 a informace MZV ČR č. j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28. 2. 2023 k č.j. MV-17198-1/OAM-2023, půjčky, úvěry a lichva. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.
19. Soud se ztotožnil s právním náhledem žalovaného, podle něž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Žalobce v průběhu správního řízení o své první žádosti označil za důvod podání své žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR, kde chtěl i nadále zůstat a pracovat, aby splatil dluh svým rodičům, návrat do vlasti odmítal z důvodu obav ze svých rodičů. V rámci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany opětovně žalobce odmítal návrat do své vlasti, aktuálně však nehovořil o dluhu u svých rodičů, nýbrž o dluhu, který má u tzv. černé společnosti. Okruh důvodů opakované žádosti spočívající v tom, že měl obavy kvůli velkému dluhu, který má u tzv. černé společnosti nemůže být důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož žalobce nejprve potvrdil, že o dluhu u černé společnosti hovořil již ve své předchozí žádosti, avšak následně sdělil, že si nepamatuje, co tehdy uváděl. Žalobcova tvrzení nelze podřadit pod důvod udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: a) žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění; b) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení; c) takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vstaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení.*“ (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016-24). Dospěl-li žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost žalobce těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval žalobcem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.
21. Z výše uvedeného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Žalobcem uvedenými důvody současné žádosti se již správní orgán detailně zabýval v rámci předchozího řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž zde neshledal důvody pro udělení jakéhokoli typu mezinárodní ochrany právě z těchto důvodů. V této souvislosti žalobce přitom neuvedl jakékoliv nové relevantní informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí žalovaného. Soud nezjistil, že by v této věci došlo v řízení o udělení mezinárodní ochrany k porušení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, jak je zřejmé z výše uvedeného. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela přezkoumatelné.

Závěr a náklady řízení

22. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tak žalobu zamítl.
23. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný ale přiznání náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci nepožadoval. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Soud současně žalobce poučuje o tom, že v projednávané věci rozhodoval v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. samosoudce. Proto bude-li žalobce proti tomuto rozsudku brojit kasační stížností (viz poučení níže), bude ta podrobena Nejvyšším správním soudem tzv. testu nepřijatelnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení: „*Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pro nepřijatelnost.“ Žalobce proto může ve své případné kasační stížnosti sám zformulovat (a případně i osvědčit) důvody, pro které se domnívá, že uvedený zákonný předpoklad je v jeho případě splněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 5. ledna 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce